

[Margrete Auken]

versitet, at de har fungeret som gidsler i den sag. Det er en stor sag for universitetet derovre og en meget pinlig sag for dem.

Hvad mener hr. Maisted om, at man søger om tilladelse – nu tager vi et enkelt eksempel – til at deponere ude i høfden, man får afslag på den deponering, og så begynder man at deponere. Året efter søger man igen. Da har man deponeret et år. Så får man tilladelsen, men det er først, da man har deponeret et år. Så overskrider man den tilladelse, man har fået, med et år. Ja men er det tilladt at overskride tilladelser? Jeg vil egentlig godt have et helt glasklart svar på det.

Cheminova har ingen tilladelse til at udlede noget som helst i Nissum Bredning, de har ingen tilladelse til at forurene grundvandet, udtrykkeligt ikke. De gør det. Deponeringer i den gamle fabriksgrund. Er der nogen tilladelse til at fylde op med kemikaliefald dér? Jeg vil godt spørge, om der er tilladelse til det, og jeg vil godt spørge hr. Maisted: hvis der ikke er det, er det så i orden, at de gør det alligevel?

Der er ikke et modsætningsforhold mellem økologi og økonomi. Det er et spørgsmål om en fornuftig økonomi og Ebberød Bank, for det er Ebberød Bank at ødelægge selve vores naturgrundlag – medmindre man har den holdning, som vi engang imellem møder, at man tror, at verden kan bestå evigt eller alligevel går under på torsdag.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

Det er den sædvanlige teknik, der her anvendes. Man kommer og er bagklog i 1982, og så siger man: hvordan skulle folk reagere for 10 år siden? Hvordan skulle de reagere for 15 år siden? Da vidste man ganske enkelt ikke, hvordan de forhold var. Det er kendsgerningerne. Det er jo ikke bevidste handlinger for at skade naturen, det, der er foretaget, det skyldes simpelt hen teknisk uvidenhed på de pågældende tidspunkter, hvor man har foretaget disse ting. Det er da klart, at man vil ændre praksis.

Fru Margrete Auken spørger, om de må forurene recipienten, der ligger omkring dem. Selvfølgelig må de da ikke det, men de har ikke foretaget en bevidst handling for at skade området, og dér er en væsentlig forskel. Med en sådan lov i hånden – hvis den

havde været gældende for 10–15 år siden – kunne fru Margrete Auken komme til disse virksomheder, som har foretaget sig noget, som man generelt på daværende tidspunkt mente var det eneste fornuftige, rent teknisk, og sige: nu skal vi kunne forfølge en sådan virksomhed i f.eks. 10 år. I mellemtiden er der selvfølgelig sket en teknisk udvikling, så man nu ved mere om problemerne. Alle disse synder, som er begået deroppe, er jo ikke noget, der vil blive reproduceret, det har man for stor teknisk viden til i dag.

Der er ingen virksomheder, der bevidst vil føre en politik, der indebærer, at de foruren recipienter og områder eller udsætter deres medarbejdere for skade. Det er da indlysende. I løbet af 5 minutter ville fru Margrete Auken og ligesindede hurtigt have fortalt disse medarbejdere på sådan en virksomhed, at de skulle se at komme væk. Derfor vil man naturnødvendigt, hvis man ønskede en produktion, ikke opføre sig så tåbeligt i dag.

Men at være bagklog, som fru Margrete Auken har været i den sag, skader mere, end det gavner. Vi skulle alle sammen arbejde på at få et fornuftigt og godt miljø, idet man skal gennemføre en god miljøbeskyttelse under hensyntagen til økonomiske forhold, og hvad der er rimeligt at opnå af effekt. Om man skal rense 99,9 pct. eller man f.eks. skal nøjes med at rense 99 pct., det er dér, problemet ligger. Det er derfor, fru Margrete Aukens indsats på dette område er mere skadelig, end den er gavnlig.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF) :

Tænk, at jeg skulle komme dertil, at jeg skal til at forsvare Cheminova. Jeg synes nok, at hr. Maisted undervurderer intelligens og viden på Cheminova. Selvfølgelig har de da vidst, hvad de har gjort. Ja men kæreste venner, det er da højt uddannede og højt kvalificerede mennesker, der har været fuldstændig klare over, hvad de har gjort. Der var et meget spændende interview i TV på et tidspunkt med den tidligere direktør Gunnar Andreasen om deponeringerne, som vi nu slås med ude i Ballerup-Måløv, hvor giften supper. Han blev spurgt: vidste man ikke, hvad det var, man gjorde? Så sad han selvfølgelig i en klemme; skulle han nu erklære sig selv som tåbe eller som forbryder. Han